

Sygn. akt VIII U 1586/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 sierpnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SO Grażyna Łazowska

po rozpoznaniu w dniu 27 sierpnia 2019 r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy J. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania J. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 17 lipca 2019 r. **nr** (...)

oddala odwołanie.

(-) Sędzia SO Grażyna Łazowska

Sygn. akt VIIIU 1586/19

UZASADNIENIE

Decyzją z 17 lipca 2019r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu J. B. prawa do przeliczenia świadczenia na podstawie art.114 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ponieważ ubezpieczony nie przedłożył nowych dowodów, które mają wpływ na wysokość świadczenia.

Ubezpieczony w odwołaniu od decyzji domagał się jej zmiany przez orzeczenie co do istoty sprawy oraz zasądzenie od organu rentowego na swoją rzecz kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu ubezpieczony podniósł, że w postępowaniu sądowym może powoływać się na nowe okoliczności i dowody uzasadniające wznowienie postępowania oraz, że nie może ponosić ujemnych konsekwencji obowiązujących w latach minionych przepisów pozwalających na nie przechowywanie dokumentów dot. uzyskiwanych zarobków i wynikających z tego składek na ubezpieczenie społeczne. Ubezpieczony złożył wniosek

o powołanie biegłego z zakresu rent i emerytur na okoliczność odtworzenia wynagrodzenia jakie uzyskiwał w latach 1958 – 1979, pisma (...) sp. z o.o. z 26 czerwca 2019r. oraz zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu za lata 1977 – 1979, a także wnioś
o zobowiązanie Spółki (...) S.A. oraz (...) S.A. w O. do przedstawienia dokumentacji pracowniczej i zarobkowej.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wnioś o jego oddalenie podtrzymując stanowisko zajęte w skarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Decyzją z 10 grudnia 1994r. organ rentowy przyznał ubezpieczonemu J. B. urodzonemu (...), emeryturę od 1 stycznia 1995r. na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 26 stycznia 1990r. w sprawie wcześniejszych emerytur dla pracowników zwalnianych z pracy z przyczyn dotyczących zakładów pracy (Dz.U. Nr 4, poz.27). Do ustalenia podstawy wymiaru tego świadczenia organ rentowy przyjął wskaźnik wysokości podstawy wymiaru 248,97% obliczony z lat 1984 – 1988.

Decyzją z 24 stycznia 2006r. organ rentowy od 1 grudnia 2005r. wstrzymał dalszą wypłatę emerytury i kolejną decyzją z tego samego dnia przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury z powszechnego wieku emerytalnego na podstawie przepisów ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, od 1 grudnia 2015r.

Do ustalenia podstawy wymiaru tego świadczenia organ rentowy przyjął wynagrodzenie z okresu od stycznia 1984r. do grudnia 1988r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 252,73% i został ograniczony do 250%.

W dniu 1 lutego 2018r. ubezpieczony wystąpił z wnioskiem o ponowne ustalenie wysokości emerytury na podstawie art.110a ustawy emerytalnej, przedkładając zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu sporządzone 24 stycznia 2018r. przez Spółkę (...) S.A. Oddział w D. z wykazanymi zarobkami z lat 1980 – 1983, 1989 – 1994 oraz pismo (...) S.A. z 24 stycznia 2018r., że archiwum nie posiada dokumentacji płacowej sprzed 1980r.

W rozpoznaniu tego wniosku organ rentowy decyzją z 23 lutego 2018r. odmówił przeliczenia emerytury na podstawie art.110a ustawy emerytalnej, gdyż po nabyciu uprawnień do emerytury ubezpieczony nie podlegał ubezpieczeniu społecznemu oraz dotychczasowy wskaźnik podstawy wymiaru jest niższy niż 250%.

Ubezpieczony decyzji tej nie skarżył tym samym doprowadzając do jej uprawomocnienia.

W dniu 18 czerwca 2019r. ubezpieczony wystąpił z kolejnym wnioskiem o przeliczenie emerytury w trybie art.110a ustawy emerytalnej załączając do niego umowę o pracę z 31 maja 1996r. dotyczącą zatrudnienia w firmie (...) z o.o. od 1 czerwca 1996r. do 31 grudnia 1996r. oraz druk (...) z 24 marca 2000r. z wykazanymi podstawami wymiaru składek i składnikami wynagrodzenia z ww. firmy za luty 2000r. Ubezpieczony dodał, że konieczne będzie powołanie biegłego z zakresu emerytur i rent celem wyliczenia wynagrodzeń za lata, co do których nie zachowała się dokumentacja zarobkowa.

Pismem z 19 czerwca 2019r. organ rentowy poinformował ubezpieczonego, że przedłożone przez niego dokumenty nie mają wpływu na zmianę wysokości świadczenia i stąd podtrzymuje się decyzję odmowną z 23 lutego 2018r.

W dniu 2 lipca 2019r. ubezpieczony wnioś odwołanie od ww. pisma domagając się jego zmiany i orzeczenia co do istoty sprawy, dopuszczenia dowodu z opinii biegłego z zakresu rent i emerytur na okoliczność zarobków z lat 1948 - 1979 oraz zobowiązanie Spółki (...) S.A. oraz (...) S.A. w O. do przedstawienia dokumentacji pracowniczej i zarobkowej.

Odwołania tego organ rentowy nie przekazał do Sądu, lecz wydał decyzję skarżoną w dniu 17 lipca 2019r., w rozpoznaniu wniosku z 18 czerwca 2019r.

Ubezpieczony do odwołania od decyzji skarżonej załączył m.in. zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z 26 czerwca 2019r. sporządzone przez (...) Konsorcjum (...) z wykazanymi zarobkami z lat 1977 – 1979.

Z uwagi na ten nowy dowód organ rentowy ponownie rozpoznał sprawę i w dniu 13 sierpnia 2019r. wydał decyzję o przeliczeniu emerytury. Przedłożone przez ubezpieczonego zarobki nie spowodowały wzrostu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru, bowiem wskaźnik ten wyliczony z ich uwzględnieniem z 20 najkorzystniejszych lat ubezpieczenia (1963, 1967, 1971, 1977 – 1978, 1980 – 1994) wyniósł 177,89%. Korzystniejszy w tej sytuacji był dotychczasowy wskaźnik 252,73% ograniczony do 250%.

Powyższe Sąd ustalił w oparciu o dokumentację akt organu rentowego jako okoliczności jednoznacznie wynikające z tych dowodów.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego J. B. nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 114 ust. 1 pkt 1 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz.U. z 2018r., poz.1270 ze zm.) w sprawie zakończonej prawomocną decyzją organ rentowy na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, uchyla lub zmienia decyzję i ponownie ustala prawo do świadczeń lub ich wysokość, jeżeli: po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono nowe okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość.

Z przepisu tego wynika jednoznacznie, iż warunkiem ponownego ustalenia prawa do świadczeń czy ich wysokości jest uzyskanie nowych dowodów lub ujawnienie okoliczności, które istniały przed wydaniem decyzji, a nie były znane organowi w chwili orzekania i mają wpływ na prawo do tych świadczeń lub ich wysokość (por. wyrok Sądu Najwyższego z 5 sierpnia 1999 r., II UKN 231/99 - OSNAPiUS 2000 nr 19 poz. 734, uchwała Sądu Najwyższego z 5 czerwca 2003 r. III UZP 5/03 - OSNAPiUS rok 2003, Nr 18, poz. 442).

Z zebranego materiału dowodowego w sprawie wynika, że ubezpieczony składając w dniu 18 czerwca 2019r. wniosek o ponowne przeliczenie emerytury nie przedłożył żadnych "nowych" dowodów, które miałyby wpływ na zmianę decyzji z 23 lutego 2018r., ani nie zostały ujawnione nowe okoliczności w rozumieniu tego przepisu. Nie stanowi takiego nowego dowodu załączona przez ubezpieczonego do ww. wniosku umowa o pracę dotyczącą zatrudnienia w firmie (...) Spółka z o.o. ” z 1996r. i (...) z 24 marca 2003r., ponieważ organ rentowy dokumentami co do tego zatrudnienia już wcześniej dysponował, w tym także w aktach znajdowało się zaświadczenia (...) z 24 marca 2000r. (k.100, tom I akt ZUS), i były one przedmiotem jego oceny. Ubezpieczony w dalszym ciągu w żaden sposób nie wykazał, że podlegał ubezpieczeniu po 1 grudnia 2005r., a więc po przyznaniu prawa do kolejnej emerytury, nie przedłożył też żadnych nowych dokumentów dotyczących uzyskiwanych zarobków, które miałyby wpływ na zmianę wskaźnika wysokości podstawy wymiaru świadczenia.

Wobec braku przedłożenia nowych dowodów w sprawie, organ rentowy nie miał zatem podstaw do merytorycznego rozpoznania sprawy, a jedynie powinien był odmówić przeliczenia świadczenia w oparciu o art.114 ust.1 pkt 1 ustawy emerytalnej, z uwagi na brak spełnienia wymogów formalnych, co też prawidłowo uczynił decyzją skarżoną.

W takiej sytuacji Sąd uznał, że powoływane przez ubezpieczonego na etapie postępowania sądowego wnioski dowodowe, w tym o dopuszczenie dowodu z zaświadczenia o zatrudnieniu z lat 1977-1979, są spóźnione i stąd wnioski takie oddalił. Sąd stoi na stanowisku, że istnieje możliwość dokonania ponownych ustaleń warunkujących wysokość przyznanego wcześniej świadczenia, jednak dopiero po spełnieniu przesłanek określonych w art.114 ust.1 pkt 1 ustawy emerytalnej. Inaczej, organ rentowy nie ma podstaw do ponownego ustalenia wysokości emerytury, jeśli zainteresowany przed tym organem nie przedstawi konkretnych dokumentów lub okoliczności zmieniających jego sytuację (por. wyrok SN z 15 maja 2014r. III UK 150/13, Lex nr 145893). Z taką sytuacją mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie.

Zaznaczyć należy, że załączone przez ubezpieczonego do odwołania zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z lat 1977 – 1979 (jw.) organ rentowy wziął pod uwagę przy okazji wydania kolejnej decyzji z 13 sierpnia 2019r., od której ubezpieczonemu przysługuje prawo odwołania i sprawa będzie podlegała badaniu merytorycznemu.

W konsekwencji powyższego Sąd z mocy art.477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie ubezpieczonego jako bezzasadne.

Sąd wydał wyrok na posiedzeniu niejawnym zgodnie z art.148¹ k.p.c. uznając, że wobec zgromadzonego materiału dowodowego zawartego w aktach organu rentowego oraz treści odwołania ubezpieczonego, rozpoznanie sprawy na rozprawie nie było konieczne, tym bardziej, że profesjonalny pełnomocnik ubezpieczonego, który sporządził odwołanie od decyzji skarżonej nie zawarł w nim wniosku o przeprowadzenie rozprawy.

Zgodnie z art. 148¹ k.p.c. Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne (§1).

W przypadkach, o których mowa w § 1, sąd wydaje postanowienia dowodowe na posiedzeniu niejawnym (§2).

Rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym jest niedopuszczalne, jeżeli strona w pierwszym piśmie procesowym złożyła wniosek o przeprowadzenie rozprawy, chyba że pozwany uznał powództwo (§3).

(-) Sędzia Grażyna Łazowska